

Я викарбовую ці слова у сталі, тому що нічому записаному не в металі немає віри.

1

Військо наповзало з-за горизонту темною плямою.

Король Еленд Венчер стояв нерухомо на міському мурі Лютадея та дивився на ворожу армію. Довкола нього ліниво кружляли, падаючи з неба, великі пластівці попелу. То був не випалений до білі попіл, як у багатті; цей попіл був безнадійно чорний. Останнім часом попіл-гори зробилися особливо активні.

Еленд відчував, як зола осідає на його обличчі та одежі, але не звертав на це уваги. Вдалині котилося за обрій криваво-червоне сонце. Воно освітлювало військо, що прийшло забрати в Еленда його королівство.

— Скільки їх? — тихо спитав Еленд.

— Ми гадаємо, тисяч п'ятдесят, — промовив Гем, подавши вперед і склавши на кам'яному парапеті м'язисті руки.

Як і усе інше в місті, мур був чорний — незліченні роки попелопадів не минулися дарма.

— П'ятдесят тисяч солдатів... — тихо сказав Еленд.

Попри активний призов до війська, Еленд мав під своїм командуванням заледве двадцять тисяч бійців — здебільшого колишніх селян, які пройшли менш як річне навчання військової справі. Утримання навіть такої невеликої кількості вояків виснажувало його ресурси. Можливо, якби вони змогли знайти атій Пана Всеvlадаря, це змінило б ситуацію. Словом, над правлінням Еленда нависла серйозна небезпека економічної катастрофи.

— Що скажеш? — поцікавився Еленд.

— Не знаю, Еле, — тихо промовив Гем. — За стратегію у нас завжди відповідав Келсьє.

— Але ж ти допомагав йому планувати, — сказав Еленд. — Ти, всі інші — ви ж були його командою. Це ви розробили стратегію повалення імперії, а потім втілили її у життя.

Гем замовчав, і Еленду здалося, ніби він читає його думки.

«Келсьє був головним. Це він усе організовував, це він визбирував найцінніші ідеї з мозкового штурму та перетворював їх на реальну операцію. Він був лідером. Генієм».

Але він помер рік тому, у той самий день, коли люди — то була частина його таємного плану — повстали в люті, аби скинути свого божественного імператора. І в хаосі, що настав потім, трон зайняв Еленд. А тепер здавалося дедалі ймовірнішим, що він втратить усе, заради чого так завзято старалися Келсьє з його командою. Програє тирану, який, можливо, виявиться навіть гіршим за Пана Всевладаря. Дрібному, підступному негіднику, котрий вдає з себе аристократа. Чоловіку, що привів своє військо під мури Лютаделя.

Його власному батькові — Страффу Венчеру.

— Можливо, вийде переконати його не атакувати? — припустив Гем.

— Можливо, — з сумнівом сказав Еленд. — Якщо тільки Зібрання не вирішить просто здати місто.

— А планують?

— Не знаю, якщо чесно... але, боюся, збираються. Їх ця армія добряче налякала, Геме.

«Та й не дивно».

— Так чи інак, мене покликали на зустріч із ними за два дні. Я спробую переконати їх не ухвалювати необдуманих рішень. Це ж Доксон сьогодні повернувся, вірно?

Гем кивнув.

— Якраз перед появою війська.

— Гадаю, треба зібрати команду, — промовив Еленд. — Можливо, придумаємо, як із цієї халепи вибратися.

— Нас усе одно мало буде, — відповів Гем, потираючи підборіддя. — Страшка до наступного тижня навіть чекати не варто, а Бриз... Один Пан Всевладар знає, куди він заподівся. Від нього вже багато місяців ані звісточки.

Еленд зітхнув і помотав головою:

— Я більше нічого й не придумую, Геме.

Він відвернувся і знову окинув поглядом попелястий краєвид. Сонце сіло, і військо запалювало похідні багаття. А невдовзі з'явиться імла.

«Треба повернутися до палацу та поміркувати над проектом постанови», — подумав Еленд.

— А куди це Вен поділась? — спитав Гем, обернувшись до ко роля.

— Знаєш, — з сумнівом промовив Еленд, — я і не в курсі.

Вен м'яко приземлилась на вологу бруківку і дивилась, як довкола неї почала збиратися імла. Імла з'явилася, щойно стемніло, вона проростала клубками прозорих ліан, звиваючись та переплітаючись.

У великому місті Лютадель було тихо. Навіть зараз, через рік після смерті Пана Всеvlадаря та постанови нового, вільного уряду під проводом Еленда, звичайні люди вночі залишалися по своїх домівках. Вони боялися імли — ця традиція сягала корінням значно глибше, ніж часи правління Пана Всеvlадаря.

Вен тихо й насторожено ковзнула вперед. Усередині себе вона, як завжди, запалила олово та п'ютер. Олово загострювало її відчуття, дозволяючи бачити вночі. Завдяки п'ютеру її тіло ставало сильним, а кроки — нечутними. Ці метали, разом із міддю — яка мала силу приховувати використання нею алломантії від тих, хто спалював бронзу, — вона не гасила майже ніколи.

Хтось називав її параноїчкою. Вона ж вважала себе підготовленою. Хай там як, ця звичка уже неодноразово рятувала їй життя.

Вона наблизилась до безлюдного перехрестя і, зупинившись, визирнула з-за рогу. Насправді вона ніколи навіть не розуміла, як саме вона палить метали; хоча робила це, скільки себе пам'ятала, інстинктивно використовуючи алломантію навіть до того, як її навчив цій науці Келсьє. Але для неї це не мало значення. Вона була зовсім не схожа на Еленда; вона не потребувала для всього логічних пояснень. Вен було цілком достатньо того, що коли вона ковтала шматочки металів, вона могла використовувати їхню силу.

Цю силу дівчина дуже цінувала, бо добре знала, як це — коли тієї сили бракує. І навіть тепер у ній навряд чи хто розпізнав би

воячку. Тендітна статура, заледве півтора метра зросту, темне волосся та бліда шкіра — дівчина чудово розуміла, наскільки слабкою вона виглядає. Щоправда, тепер вона вже не була вихудла з голоду, як у дитинстві, яке вона провела на вулицях, але все одно — жоден чоловік у ній би загрозив не побачив.

Їй це подобалося. Це давало їй перевагу — а переваги їй були потрібні.

Також дівчина любила ніч. Удень Лютадель перетворювався на тісний мурашник — навіть попри розміри міста. Але вночі він занурювався в густу, мов хмари, імлу. Вона послаблювала, пом'якшувала, затіняла. Масивні вежі фортеці нагадували тінисті гори, а тісно поставлені густозаселені будинки зливалися воедино, ніби бракований товар торговця свічками.

Вен присіла біля свого будинку, не спускаючи очей з перехрестя. Дівчина обережно потягнулась усередину себе та запалила сталь — один з металів, які вона проковтнула перед тим. І миттю від неї розбіглися довкола прозорі блакитні лінії. Видимі тільки її очам, ці лінії тягнулися від її грудей до джерел металів поблизу — всіх металів, усіх типів. Товщина ліній залежала від розміру шматків металу, які їм трапилися. Якись із них тягнулися до бронзових дверних навісів, інші — до грубих залізних цвяхів у дерев'яних стінах.

Вона тихо чекала. Жодна з ліній не рухалась. Паління сталі — то був простий спосіб з'ясувати, чи поруч хтось є. Якщо на людині були бодай невеликі шматочки цього металу, до них би потягнулися блакитні лінії. Звісно, сталь використовували головним чином не для цього. Вен обережно потягнулась рукою до капшука на поясі та витягнула звідти одну з перекладених шматочками тканини монет. Як і з усіма іншим шматками металу, з центру монети до грудей Вен сягнула блакитна лінія.

Дівчина підкинула монетку і, подумки схопивши її лінію — палячи сталь — «штовхнула» вперед. Шматок металу за інерцією описав дугу в імлі, після чого дзвінко впав посеред вулиці.

Імла клубочилась і клубочилась. Навіть Вен здалося, що цієї ночі імла якась особливо густа і загадкова. Густіша за звичайний туман, стійкіша за будь-яке звичайне погодне явище, вона кувидилась і текла довкола дівчини струмками. Але її посилений